

Arrest

nr. 177 947 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een 15 januari 2013 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 13 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die verzoeker op 27 november 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.01.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

*[R.T.M.] [...]
nationaliteit: Kroatië
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 12.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan

betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 27 november 2013 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"In uitvoering van de beslissing van [V.T.K.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[R.T.M.], nationaliteit Kroatië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede

bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten automatisch kaduuk worden. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing impliceert slechts dat verweerder een nieuwe beslissing zal dienen te nemen omtrent verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en heeft niet tot gevolg dat dient te worden aangenomen dat deze aanvraag ontvankelijk zal worden verklaard en verzoeker derhalve in het bezit zal dienen te worden gesteld van een attest van immatriculatie. Verzoekers raadvrouw stelt ter terechtzitting zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen en toont hiermee niet aan dat er een samenhang tussen de bestreden beslissingen bestaat.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen waarvan niet blijkt dat deze samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan weerhouden worden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die zijn gericht tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

2.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“[...]”

9.1.3.2 Foutieve invulling van artikel 9ter §1 VW door DVZ

DVZ laat in de bestreden beslissing na te verduidelijken waarom de aanvraag van verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van de wet, meer bepaald artikel 9ter VW.

Er wordt in de bestreden beslissing simpelweg gesteld dat de aandoening(en) van verzoeker geen directe bedreiging inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit.

De DVZ verwijst ter verantwoording uitsluitend naar de rechtspraak van het EHRM inzake art. 3 EVRM, stellende dat er hoe dan ook steeds sprake dient te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, bij gebreke waaraan de toepassingsvoorwaarde van art. 9 §1 Vreemdelingenwet, dan wel art. 3 EVRM kan worden uitgesloten.

Niets is minder waar!

Overeenkomstig art. 9ter §3 lid 4 Vreemdelingenwet wordt de aanvraag niet-ontvankelijk verklaard, indien de ambtenaar-geneesheer of de door de minister of zijn gemachtigde aangewezen geneesheer (zoals bepaald in §1 lid 5) in zijn advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in art. 9ter §1 lid 1 Vreemdelingenwet.

Het bedoelde art. 9ter §1 lid 1 Vreemdelingenwet stelt duidelijk:

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Deze bepaling houdt m.a.w. twee duidelijk onderscheiden mogelijkheden in voor wat betreft de ziekte van de aanvrager:

- De ziekte houdt een reëel risico in voor betrokkene zijn leven of fysieke integriteit

OF

- De ziekte houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst

Deze twee mogelijkheden zijn duidelijk van elkaar onderscheiden en de tweede situatie is op geen enkele wijze afhankelijk gemaakt van de eerste, zijnde dat er reeds een reëel risico moet bestaan voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

De Raad van State heeft hieromtrent reeds geoordeeld dat de twee mogelijkheden in de wet naast elkaar worden geplaatst en in duidelijke bewoordingen zijn opgesteld, zodat zij geen verdere interpretatie behoeven. (RvS nr. 223.961, 19 juni 2013, Rév.dr.étr. 2013, afl. 173, 265; RvS nr. 225.663, 28 november 2013.)

In casu dient dan ook te worden vastgesteld dat de toepassingsvoorwaarden, voorzien door art. 9ter Vreemdelingenwet ruimer zijn dan de bepalingen van art. 3 EVRM.

"Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van art. 9ter §1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen." (RvS nr. 223.961, 19 juni 2013, Rév.dr.étr. 2013, afl. 173, 265.)

Door louter en alleen te verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM heeft de DVZ geoordeeld dat de bepalingen van art. 3 EVRM klaarblijkelijk doorslaggevend zouden zijn voor de toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet, quod certe non.

De bepalingen van art. 3 EVRM zijn slechts minimumnormen, die niet beletten dat in het nationaal rechtsbestel een ruimere toepassing wordt gehanteerd, zoals in casu door art. 9ter Vreemdelingenwet.

Bovendien staat vast dat het EHRM, hoewel zij tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren "the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost" (vrije vertaling: de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost).

Het Hof heeft geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn kunnen evolueren naar acute levensbedreigende situatie.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst.

Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.)."

Dit brengt per definitie met zich mee dat de DVZ bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag beide voorwaarden van art. 9ter §1 lid 1 Vreemdelingenwet, op grond waarvan een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, dient te onderzoeken.

Door het loutere feit dat DVZ de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker op basis van art. 9ter Vreemdelingenwet afwijst enkel omdat de door verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven zouden vormen, noch dat zijn toestand kritiek zou zijn, zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden, schendt de DVZ de bepalingen van art. 9ter Vreemdelingenwet en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. De formele motiveringsplicht is aldus geschonden.

9.1.3.3 Verwerende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet: machtsoverschrijding juncto art. 9ter VW

Het advies van de arts-adviseur d.d. 12.02.2013 wordt integraal gevolgd door verwerende partij. De bestreden beslissing stelt immers dat de betrokkene kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

DVZ is duidelijk niet nagegaan of er voldaan is aan de tweede voorwaarde van art. 9ter §1 lid 1 Vreemdelingenwet en of er aldus sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Door enkel te verwijzen naar de afwezigheid van een actuele directe levensbedreiging, voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet.

Alleszins staat vast dat verzoeker uit de bestreden beslissing niet kan opmaken of een dergelijk onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst wel werd gevoerd.

In zoverre DVZ zou voorhouden dat het onderzoek naar een passende behandeling in het land van herkomst werd gevoerd en of er aldus geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, stelt verzoeker zich de vraag tot welk land dit onderzoek zich dan wel mag hebben uitgestrekt.

Verzoeker moet immers vaststellen dat DVZ hem klaarblijkelijk in huidige procedure beschouw[t] als een "Kroaat".

Nochtans staat vast dat bij het initiële verzoekschrift dd. 15.01.2013 overeenkomstig de wettelijke bepalingen een kopie van het paspoort van verzoeker werd gevoerd, zijnde een Servisch paspoort!

In het initiële verzoekschrift wordt overigens verduidelijkt dat verzoeker geboren is, in het huidige Servië en slechts enkele jaren in Kroatië heeft gewoond, doch dat Kroatië verzoeker niet erken[t] als Kroatisch staatsburger en hij aldaar geen rechten kan laten gelden.

Het één en ander mag duidelijk blijken uit het dossier van DVZ zelf.

DVZ heeft verzoeker in 2006 immers laten repatriëren naar Servië, die tevens de laissez- passer heeft afgeleverd.

Verzoeker thans beschouwen als zijnde van Kroatische nationaliteit is dan ook een brug te ver en druist in tegen o.a. het zorgvuldigheidsbeginsel.

De DVZ heeft nagelaten het dossier grondig te bestuderen en de feitelijke gegevens, die niet voor betwisting vatbaar zijn, m.n. de nationaliteit van verzoeker mee in aanmerking te nemen. Immers staat vast en kan onmogelijk redelijk worden betwist dat het vaststellen van de nationaliteit bij de aanvraag tot medische regularisatie van cruciaal belang is, m.n. om de mogelijke behandeling in het land van herkomst te kunnen onderzoeken.

"Het Grondwettelijk Hof betreft bij de ontvankelijkheidsvoorwaarde zowel de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager. Wel kan het bewijs niet enkel met een identiteitsdocument geleverd worden. Het kan aan de hand van een paspoort, zelfs al is dat vervallen. Een paspoort van een staat die niet meer bestaat, kan niet volstaan als er ernstige twijfel kan bestaan over de latere nationaliteit van de betrokkene. Het behoort dan tot de discretionaire bevoegdheid van de minister, thans staatssecretaris, om daar over te beslissen en bij het juridictioneel toezicht daarop, tot de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) als annulatierechter.

De RvV kon niet tot het besluit komen dat er een voorwaarde aan de wet werd toegevoegd door het bewijs van nationaliteit te eisen. Het latere onderzoek in de gegrondheidsfase zou immers pas mogelijk zijn wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kan worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer moet bij het onderzoek van een adequate behandeling in het land van herkomst of verblijf weten ten aanzien van welk land hij dit moet doen." (RvS nr. 209.878, 21 december 2010, T. Vreemd. 2012, afl. 1, 50.)

"Bij de beoordeling van de vraag naar de beschikbaarheid van een gepaste en toegankelijk behandeling in het land van herkomst of verblijf (art 9ter vreemdelingenwet), moet het bestuur op de hoogte zijn van de identiteit en nationaliteit. Zelfs indien de vreemdeling vrijgesteld is van de voorwaarde om identiteitsdocumenten voor te leggen omwille van de hangende asielaanvraag, blijft hij verplicht voldoende coherente inlichtingen te verstrekken om de gemachtigde toe te laten het land van herkomst van de aanvrager te bepalen. In casu zijn verzoekers afkomstig van Joegoslavië, later Servië-Montenegro, Servië en Kosovo als onafhankelijke staat. De aanvraag wordt ingediend omwille van de medische redenen van het jongste kind. Zelfs indien vaststaat dat de ouders de Servische nationaliteit hebben en volgens de asielinstanties niet zou blijken dat men recentelijk in Kosovo heeft verbleven, liggen er authentieke stukken voor die de identiteit en oorspronkelijke herkomst uit Kosovo bevestigen, terwijl de aanvraag moet onderzocht worden in het licht van de herkomst van het kind, waarvan nergens vermeld is dat dit de Servische nationaliteit zou hebben. Het beroep is gegrond." (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 36.338, 21 december 2009, T. Vreemd. 2010, afl. 2, 173.)

In zoverre DVZ zou voorhouden dat er wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheden tot adequate behandeling in het land van herkomst, staat vast dat de bestreden beslissing geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, nu de nationaliteit van verzoeker verkeerdelijk werd vastgesteld als zijnde Kroatisch. De motiveringsplicht wordt geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij is onzorgvuldig te werk gegaan.

In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of

fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

De ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 12 februari 2013, in navolging van de ingediende aanvraag, een advies op dat onder meer luidt als volgt:

"(...) Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 04.01.2013 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor zijn leven. De beschreven diabetes en de ziekte van Bechterew houden voor betrokkene actueel geen reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit. Er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand noch van een gevorderd stadium van ziekte.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er een acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er in het land van herkomst geen adequate behandeling is, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.(...)"

Uit het voorliggende advies blijkt duidelijk dat de twee voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht. Enerzijds stelt de ambtenaar-geneesheer dat de aandoeningen zoals beschreven in het standaard medische getuigschrift van 4 januari 2013 en waarbij hij preciseert dat het gaat om diabetes en de ziekte van Bechterew, geen reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit en anderzijds beoordeelt de ambtenaar-geneesheer het actueel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Hierbij stipt de ambtenaar-geneesheer aan dat de beschreven aandoeningen geen dringende maatregelen vereisen en dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand noch van een gevorderd stadium van ziekte.

Dat een zekere graad van ernst is vereist voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk uit het feit dat die bepaling is gesteund op de begrippen "reëel risico voor het leven of fysieke integriteit" en "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling". Bovendien komt het aan de ambtenaar-geneesheer als enige toe die beoordeling te maken en is het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met het advies niet van die aard de wel onderbouwde bevindingen van de ambtenaar-geneesheer te ondergraven.

Verzoeker toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer een foutieve of kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt van het in het eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vermelde risico, de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Er kan niet dienstig op absolute wijze worden aangevoerd dat het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, niet zou kunnen worden beoordeeld zonder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf na te gaan. Niet elke voorkomende ziekte die niet behandeld wordt stelt een individu bloot aan een mensonterende behandeling. In zijn advies maakt de ambtenaar-geneesheer in de regel duidelijk waarom het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden niet wordt gevoerd. Een lezing van het advies leert dat de ambtenaar-geneesheer het door verzoeker overgemaakte standaard medische getuigschrift heeft geanalyseerd en toegelicht. Verzoekers kritiek m.b.t. het feit dat hij in Kroatië geen rechten zou kunnen genieten, doet derhalve geen afbreuk aan de beslissing. Immers, volgens de ambtenaar-geneesheer is er geen behandeling nodig.

Het feit dat - naast de uiteenzetting van de feitelijke determinerende motieven - uitdrukkelijk wordt verwezen naar de criteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zelf herhaaldelijk, hoewel niet als absoluut, doch als bepalend aanduidde, kan gelet op het belang dat de wetgever overeenkomstig de voorbereidende werken hecht aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens terzake, niet op zich tot een onwettige motivering leiden.

Uit de voorbereidende werken en uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de artikelen 9ter en 48/4 van diezelfde wet samen de omzetting in Belgisch recht vormen van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004. Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting "dat de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM." (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.)

Verzoeker kan derhalve niet zonder meer stellen dat artikel 3 EVRM niet ter zake doet en dat er door vermelding te maken van artikel 3 EVRM een voorwaarde zou zijn toegevoegd aan de wet. Het laat evenmin toe te besluiten dat de verwerende partij geen oog zou hebben voor de concrete omstandigheden van de zaak en dat de individuele elementen eigen aan verzoekers dossier onwettig of onzorgvuldig zouden zijn beoordeeld. Zoals reeds supra benadrukt werd in casu vastgesteld dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet. Met zijn betoog lijkt verzoeker aan die basismotivering voorbij te gaan. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer op een kennelijk onredelijke wijze hebben opgetreden."

3.3. In de mate dat verzoeker de motivering van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak, samen met de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op basis van een advies dat werd verstrekt door een door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer. Uit dit advies blijkt dat deze arts bij de beoordeling van de door verzoeker aangevoerde medische problematiek heeft vastgesteld

dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt – namelijk diabetes en de ziekte van Bechterew – actueel geen reëel risico inhouden voor diens leven of fysieke integriteit, dat verzoekers gezondheidstoestand niet kritiek is, dat de vastgestelde aandoeningen niet vergevorderd zijn en dat er geen dringende maatregelen vereist zijn zonder welke er een acuut levensgevaar zou zijn. Betrokken arts heeft voorts in zijn advies op algemene wijze gesteld dat gelet op het manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid van verzoeker er automatisch kan worden geconcludeerd dat verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt. De ambtenaar-geneesheer heeft evenwel uit het oog verloren dat het gegeven dat een vreemdeling kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, waardoor hij dus in staat wordt geacht om te reizen, niet noodzakelijk impliceert dat deze vreemdeling na een terugkeer in zijn land van herkomst of verblijf niet in een onmenselijke of vernederende situatie kan terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling met betrekking tot de aangevoerde medische problematiek. Het feit dat in welbepaalde situaties kan worden geoordeeld dat, omwille van het feit dat een aandoening weinig ernstig is, een ziekte strikt genomen geen behandeling vereist of om andere redenen, een gezondheidsprobleem – ook wanneer er geen adequate behandeling voor beschikbaar of toegankelijk is in een bepaald land – geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat er een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, laat niet toe te concluderen dat dit steeds zo is. Zo sluit het feit dat een aandoening zonder behandeling niet het overlijden of een fysieke achteruitgang van een persoon tot gevolg zal hebben onder meer niet uit dat deze persoon ingevolge het ontbreken van deze behandeling ondraaglijk kan lijden. Het komt aan de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer toe een volledige en correcte toetsing door te voeren aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en dus ook, rekening houdende met de gegevens die eigen zijn aan het individuele geval waarover hij dient te oordelen, te bepalen of het ontbreken van een adequate behandeling voor een aangevoerd gezondheidsprobleem al dan niet aanleiding kan geven tot een situatie waarbij de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt. In casu moet worden opgemerkt dat uit het feit dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer aangaf dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt geen directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en dat hij besluit tot het ontbreken van *“een ernstig actueel”* gevaar voor verzoekers gezondheid, er geenszins blijkt dat hij constateerde dat er geen enkel gezondheidsprobleem zou bestaan, laat staan dat hij zou hebben toegelicht op basis van welke precieze feitelijke vaststellingen of medische analyse hij tot een dergelijk besluit zou kunnen komen. Zijn standpunt vindt ook geen steun in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift. In dit verband moet worden geduïd dat de arts die verzoeker zelf consulteerde in het standaard medisch getuigschrift van 4 januari 2013 aangaf dat er sprake is van een ontregelde suikerspiegel met regelmatige comatoestanden, dat er bij een stopzetting van de behandeling *“dodelijke gevolgen”* kunnen zijn en benadrukte dat verzoeker *“zeker niet [kan] reizen”* en dat hij *“onder permanente medische controle moet blijven”*. Het staat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer uiteraard vrij om een andere visie te hebben dan de behandelende arts, doch hij kan zich niet beperken tot het louter negeren van vaststellingen die door een andere arts zijn gedaan en tot het, zonder enige nadere uiteenzetting, poneren van standpunten waarvan niet kan worden uitgemaakt op welke feitelijke gegevens deze zijn gebaseerd.

Verweerders bewering in de nota met opmerkingen dat de ambtenaar-geneesheer, op wiens bevindingen de eerste bestreden beslissing is gesteund, het door verzoeker overgemaakte standaard medisch getuigschrift heeft *“geanalyseerd en toegelicht”* doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Er dient daarnaast op te worden gewezen dat de wetgever de mogelijkheid tot beoordeling van de vraag of een vreemdeling kennelijk lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft exclusief heeft toevertrouwd aan een door verweerder aangestelde arts. Het komt derhalve niet toe aan ambtenaren die geen arts zijn of aan artsen die niet door de bevoegde minister of diens gemachtigde werden aangeduid om voormelde beoordeling in de plaats van een hiertoe aangesteld arts te doen. Een andere ambtenaar kan derhalve niet zonder de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te miskennen, op basis van een eigen interpretatie van het advies van de ambtenaar-geneesheer en van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), concluderen dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indiende, waarbij een inhoudelijk onderzoek vereist was, kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van

13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De uiteenzetting die een andere ambtenaar nog deed in de bestreden beslissing om te concluderen dat een beoordeling van de vraag of er een reëel risico bestaat dat een vreemdeling bij gebrek aan een adequate behandeling in zijn land van herkomst in een onmenselijke of vernederende situatie kan terechtkomen niet steeds vereist is, is daarom niet dienend. Er dient tevens te worden benadrukt dat de Raad van State reeds oordeelde dat de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming bieden dan deze die zou kunnen blijken uit artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.141). Uit de rechtspraak van het EHRM waarnaar verweerder verwijst blijkt bovendien dat dit rechtcollege in regel de vraag of dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten als criterium hanteert en niet uitgaat van de veronderstelling dat de loutere vaststelling dat een ziekte niet levensbedreigend is in alle gevallen automatisch, zonder dat eventuele andere dienstige gegevens bij de beoordeling dienen te worden betrokken, volstaat om te besluiten dat een zieke vreemdeling niet in een onmenselijke of vernederende situatie kan terechtkomen bij gebrek aan hulp in zijn land van herkomst (cf. EHRM, arrest van 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42).

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door de eerste bestreden beslissing te baseren op het advies van een ambtenaar-geneesheer waarin, met miskennis van de inhoud van een voorgelegd standaard medisch getuigschrift, wordt uitgegaan van de veronderstelling dat het volstaat te poneren dat een medische problematiek niet direct levensbedreigend is, dat er geen actueel risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling die een verblijfsmachtiging aanvraagt en dat de beschreven aandoeningen geen dringende maatregelen vereisen zonder welk er acuut levensgevaar zou kunnen zijn om te kunnen besluiten dat er geen ernstige en actuele gezondheidsproblematiek is die toelaat te oordelen dat deze vreemdeling onder het toepassingsgebied van deze wetsbepaling valt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK